

Travessa Expedició Carros de Foc OPEN 2009

SAYEN, JMRA, RICARD

Club Patidors – www.patidors.net

INTRODUCCIÓ

Quan a principis d'estiu el SAYEN va comentar al Fòrum dels Patidors que podíem fer la Carros de Foc OPEN, a mi aviat em va agradar la idea. Suposo que el fet que ja el 2003 hagués fet un tram, juntament amb el mateix SAYEN i el XAMPI -on vàrem disfrutar moltíssim-, doncs em va animar.

Buf, 60 km i 9200m de desnivell acumulat fan respecte. A més, les circumstàncies personals i familiars, i la vida quotidiana, sempre ens qüestionen tot allò que planegem fer. Així doncs, i donant-li un munt de voltes al tema de la planificació de les etapes i els dies de durada de la travessa, finalment ens vam decidir. Sí, el més fàcil hagués estat fer l'Skyrunning -en menys de 24h-, però la veritat és que no estàvem preparats per fer aquesta bestiesa. Jeje, i ara potser tampoc, eh!

Doncs bé, tot i els dubtes que teníem sobre la planificació triada -alguns ja havíem fet alguns trams del recorregut en d'altres ocasions-, vam fer la reserva oficial.

Vam decidir de començar -i acabar- al refugi Mallafré -que està al costat de l'estany de Sant Maurici, ja que ens quedava relativament aprop d'Espot, on aparcaríem el cotxe. I també perquè de casa a Espot -i viceversa- hi havia menys temps i quilòmetres.

La faríem en sentit anti-horari, tal i com marca la web de la travessa -i tal i com la fa la majoria de gent-, però tot són gustos.

En planificar la primera etapa cal dir que vam ser força agosarats, ja que volíem arribar al Ventosa. Això ens neguitejava una mica, ja que no sabíem si en seríem capaços. Més que res perquè hi havíem d'arribar abans de les 19h, sinó, perdríem la reserva. Les altres etapes ja no ens preocupaven tant.

La setmana abans ens va servir per configurar els continguts de les motxilles, tan a nivell individual com d'equip -hi havia un cert material d'ús comú. L'objectiu principal era encabir tot l'imprescindible ajustant el pes al mínim -com a màxim en una motxilla de 20lts.

També cal esmentar que dos dies abans de la travessa vam fer una escapadeta, juntament amb d'altres membres del club, per pujar/baixar el cim del Carlit (Cerdanya francesa), fet que ens va servir d'entrenament previ i també per ajustar millor el material i roba a portar a la travessa. Sort! Sinó, haguéssim anat massa "fresquets".

Arribat el dia, vam marxar cap a Espot després de dinar i sota un cel "amenaçador".

Un cop a l'aparcament d'Espot, cap allà les 18:30h, ja vam veure que no podríem acampar per dormir -està prohibit-, així que vam demanar al guarda que preguntés al refugi Mallafré si hi havia places lliures. I és que la idea inicial era pujar al Mallafré a buscar el forfet i el material i baixar a dormir a l'aparcament i així, l'endemà sortir ben dora cap a Amitges per guanyar temps. La primera etapa ens feia patir...

-A la pràctica, potser va ser millor poder dormir ja al Mallafré, tot això que vam tenir guanyat.

Així doncs, carregats amb les motxilles i el sopar, vam enfilem cap al Mallafré -45' caminant. Un cop allà, vam saludar tothom que hi sopava, vam buscar un lloc on deixar la motxilla i au, a sopar.

Després, vam recollir el forfet, el vam segellar, i vam recollir el material -una tovallola de microfibra, una funda-sac per dormir, una gorra Cool-Max i el mapa -la samarreta

commemorativa, ens la donarien al finalitzar la travessa. Més tard, vam estudiar més a fons l'etapa de l'endemà i ho vam estar comentant amb la noia del refugi... i poca cosa més.

A les 22h ja vam anar a dormir. Bé, dormir no vam dormir gaire, ja que a l'habitació on hi havia les lliteres feia caloreta, i el canvi de dormir a caseta a dormir al refugi es va notar. I cal dir que el neguit per l'endemà potser també hi va poder influir.

LA TRAVESSA!

A les 5:45h ens vam llevar -mentre tothom encara dormia-, i amb aquella sensació de no haver dormit prou ens vam preparar per la marxa sota la llum dels frontals.

A les 6:10h vam iniciar la marxa a un pas força alegre enfocant el camí amb la llum dels frontals i ajudats per la minsa il·luminació de la lluna.

Quan ja portàvem uns 20 minuts caminant ens vam adonar que havíem agafat el camí que dona la volta a l'estany: - si que anem bé, només començar ja ens equivoquem!

Bé, vam mirar el mapa i sí que és cert que aquest mateix camí empalmava amb la pista que puja a Amitges, però les corbes de desnivell ens indicaven una forta pujada. Aleshores vam decidir recular fins a trobar la pista per por a tornar-nos a equivocar, ja que de nit... sort que uns cavalls que estaven pasturant ens van indicar el camí bo per agafar la pista ample.

Els Encantats i l'estany de Sant Maurici en la penombra es veien impressionants.

La pujada per la pista fins a Amitges se'ns va fer força llarga: Déu n'hi do el desnivell!

Arribant al refugi ja vam veure alguns Isards que ens donaven la benvinguda -ja s'havia fet de dia.

Aquí vam aprofitar per esmorzar, just quan començava a ploure. I és que el cel s'havia llevat amenaçador.

Havent esmorzat, ens vam equipar per caminar sota la pluja i al sortir del refugi, per sort nostra, va parar de ploure. Caram, els núvols passaven a tota velocitat per sobre dels nostres caps, fet que ens indicava que tindríem un dia entretingut.

Així doncs, vam iniciar la marxa cap al coll de Ratera a pas lleuger, jeje, anàvem frescos, encara.

Així, amb la "directa" posada, vam posar rumb al Saboredo amb l'esperança de trobar cobertura de mòbil, ja que des de que vam sortir de casa encara no hi havíem parlat, amb la família.

Passat el coll, vam agafar el trencall cap a la dreta direcció Saboredo, sospesant si seria o no convenient de fotre'ns a córrer en algun tram que ho permetés. Vam decidir que no.

Ja al Saboredo, més aviat del que ens pensàvem, vam poder trucar a casa, ja que amb la proximitat amb les pistes d'esquí de Baqueira, rebíem una certa cobertura de mòbil.

D'aquí cap al Colomers va ser un passeig, ja que no representa massa dificultat, tot i que cal travessar el coll dels Cendrosa.

Arribats al Colomers, tot travessant la presa, ens vam adonar que havien construït un nou refugi i que l'antic era tancat. Aquí vam aprofitar per dinar -que l'havíem pres de casa.

Ara tocava travessar el coll del port de Caldes, on la pendent i el cansament ja es deixaven notar. Un cop a dalt del coll, ens vam haver d'abrigar una miqueta, ja que un vent fort i fresquet ens atacava per totes bandes.

El rellotge anava corrent i encara ens feia patir. Havíem d'anar al Restanca a segellar el forfet baixant un desnivell d'uns 400m i tornar a pujar-lo per enfilar el camí cap al Ventosa.

Una putada, vaja.

Doncs bé, baixant el coll del Port de Caldes, ingenus de nosaltres, ens pensàvem que ja era tot baixada fins al Restanca... doncs mirant el mapa se'ns havia passat per alt un altre coll que hi ha entremig.

Un cop a l'estany Monges, passat aquest collet, amb el camí d'ascensió al Montardo a la dreta i el camí cap al Ventosa a l'esquerra, vam tirar recte i avall que fa baixada cap el Restanca.

Mentre baixàvem, buf, ja temíem la pujada, ja que el camí era força tècnic i amb molts blocs. Cal dir que la pluja ens va acompanyar i ens va fer equipar i des equipar en varies ocasions en aquest tram.

Ja al Restanca, sobre les 15:15h aproximadament, vam fer el típic re-avituallament i posada a punt per fer el següent tram i au, amunt amunt que fa pujada. I quina pujada!

El SAYEN anava marcant el ritme i jo i el RICARD anàvem fent, ja que el cansament, ara de debò, ens ralentitzava força. O aquesta era la sensació, ja que un cop a dalt de l'estany de les Monges, i per sorpresa nostra, ens vam adonar que havíem trigat el mateix temps per baixar que per pujar: increïble!

Ara, de cara al Ventosa ja anàvem més tranquils perquè el rellotge ja no ens feia patir tant, tot i que teníem forces ganes d'arribar-hi per poder descansar.

Al arribar al Ventosa, caram, estava a tope! Gairebé no hi havia lloc ni per deixar les motxilles. Sort que teníem places reservades!

Aquí, el SAYEN i el RICARD es van dutxar -o millor dit, remullar- amb una aigua molt freda: 7°C, deien. Jo no em vaig atrevir i només em vaig rentar les cames i peus i prou -ja fotia prou mal la fredor.

Amb roba neta i una mica més nets, va arribar l'hora de sopar. Caram quina gana! Ens ho vam menjar tot, tot, i encara més. I això que aquella sopa...

És bonica l'hora de sopar -cap a les 19h-, ja que s'hi respira un bonic ambient muntanyenc, tot i que es digui que la majoria som "pixa-pins". Es xerra amb uns i altres mentre es va jalant. Cal dir que el SAYEN era el nostre "relacions públiques" -quin crack!

A més, mentre sopàvem, una forta tempesta anava caient a fora. Amb molts llamps i trons i pedra. Sort que ja érem a cobert!

Ara sí, l'hora d'anar a dormir... joer, suposo que pel cansament i pel fet de no haver dormit gaire la nit anterior, va fer que dormíssim com angelets toota la nit: mmmh, ooOOOoh, 9 hores seguides!!! Jo la veritat és que feia força temps que no les dormia.

L'endemà ens vam llevar com nous i amb ganes de tornar a fotre-li kanya.

Vam esmorzar a les 7h i poc, i a les 8h vam iniciar la marxa per tal d'enfrontar-nos al mític coll de Contraix.

És cert que aquesta etapa ja ens la preniem en plan més tranki i anàvem més relaxats, ja que "només" havíem d'arribar al Colomina per dormir. Però pim-pam, vam anar avançant d'altre gent que havia sortit més aviat que nosaltres i en 2h vam coronar el coll de Contraix.

La baixada cap el Llong també va ser espectacular. Ens vam fer a la idea del com dura hauria de ser fer la travessa en sentit invers al nostre, ja que la pujada en aquest altre sentit era més llarga i amb més desnivell.

Al Llong vam fer la paradeta per dinar amb el "pic-nic" que ens havien preparat al Ventosa.

En el següent tram fins al Colomina, cal dir que vam anar força tranquils, ja que anàvem sobrats de temps. Vam aprofitar per gaudir al màxim del paisatge. Tot i així, vam arribar al

Colomina sobre les 17h.

Com a anècdota, en aquest tram ens va sorprendre trobar un ciclista, una mica estrafulari, cal dir, ja que anava arrossegant la bici, i no n'hi havia per menys. A més del desnivell i la orografia del terreny, la bici segur que pesava força, ja que era de doble suspensió i amb les alforges plenes a vessar. I a sobre, l'home anava amb xancletes! Ens va comentar -o així ho vam entendre, ja que era estranger-, que venia d'Espòt i anava cap a Boí. Una animalada, vaja.

També va ser impressionant el trobar-nos els núvols que pujaven ràpidament per la vall i arran de muntanya, cosa que feia que tan aviat no vèiem res a 50m com si vèiem el sol. I ja a prop del refugi, vam trobar-nos un bon tram de vies de vagoneta, que serpentejaven la orografia i desafiaven els desnivells de la zona. Suposem que feien servei en la construcció de les diferents preses dels estanys que hi ha per aquí dalt.

Com que vam arribar al Colomina força aviat, vam aprofitar per fotre'ns, ara sí, una bona dutxa, telefonar a casa amb el mòbil -aquí hi havia cobertura-, descansar, admirar el paisatge tot veient passar els núvols baixos, xerrar amb uns i altres en un bon ambient, i res, sopar i cap a dormir. Bé, dormir no gaire, ja que també feia força caloreta a l'habitació, i les lliteres eren força incòmodes. A part, tampoc estàvem tan cansats. Vam veure passar gairebé totes les hores. El SAYEN fins i tot va sortir -diu-, a contemplar la lluna plena i les muntanyes en la seva penombra -va ser espectacular, va dir.

L'endemà al matí, els núvols continuaven pujant per la vall, però un dia radiant ens donava el bon dia. Com és habitual, a les 8h, després d'esmorzar, vam iniciar la marxa. Havent donat la volta a l'estany que està al costat del refugi, vam haver de pujar pel petit coll del Pas de l'Ós, però ens vam despistar i no vam veure un caminet que pujava pel costat esquerra. I nosaltres, al no trobar camí, vam pujar grimpant directament pel coll, no sense dubtar de l'itinerari triat. La veritat és que aviat ens vam adonar que allò no podia ser, ja que, com va dir el RICARD, la grimpada va ser "pa habernos matao". Un cop a dalt, amb les cames encara mig tremoloses -menys el SAYEN, més avesat a les grimpades-, vam veure pujar un caminant pel camí que hem esmentat. Se'ns va quedar una cara de babaus... Buf, tota una anècdota, doncs.

Tot xerrant, vam continuar el camí cap el Blanc, avui amb una mica més de ritme, ja que volíem ser al Mallafré -final de travessa- cap al migdia. Al trobar-nos el trencall on hi ha l'inici del camí del coll de Monestero, per on després de segellar al Blanc hauríem de pujar per anar cap al Mallafré, i el camí que porta al Blanc, una altre vegada ens vam despistar. I és que com que hi ha diferents camins trepitjats, a vegades, si no t'hi fixes, la cagues. Tot i així, podríem dir que la vam "encertar", ja que vam anar a parar a un estany que tenia com una mica de platgeta. Llàstima que no disposàvem de gaire temps -per l'objectiu marcat-, que sinó, potser ens haguéssim fet una bona remullada. De fet, el SAYEN sí que es va remullar, almenys les cames, tot fent algunes "acrobàcies" dins l'aigua.

El bo del cas és que ens pensàvem que anàvem bé, i com que el GPS ja no ens funcionava per falta de bateria -el qual només consultàvem en casos de dubte-, passat aquest estany la cosa ja no ens quadrava. Aleshores, hi va haver un moment en que no sabíem on collons érem sobre el mapa. Conscients de que quan això passa, el que s'ha de fer és tornar enrera fins a l'última localització coneguda, ehem, per no tornar enrera vam optar per seguir un caminet que "crèiem" que ens portaria fins a la bona ruta i fins a un punt on ens podríem orientar tot contrastant el paisatge i el mapa. La vam encertar. Havíem pres una ruta alternativa.

Quan vam treure el cap passat el coll que hi ha sobre el Blanc, ens vam meravellar: el paisatge ens va embadalir i ens va fer treure les càmeres de fotografiar tan ràpid com el millor dels pistolers del far-west desenfundant el revòlver.

El refugi s'erigia en una mena de petita península que l'estany banyava. Amb arbrades per tot arreu. Els núvols que pujaven per la vall del fons junt amb els rajos del sol, ens obsequiaven amb uns reflexos i uns colors indescriptibles. Una postal, vaja.

Així doncs, aquest refugi està envoltat d'unes vistes espectaculars. A més, cal dir que hi arriben els 4x4 -els permesos- des d'Espot, cosa que facilita a tothom el gaudir-ne.

Ara el forfet ja fotia un goig que feia por. Amb el segell de tots els refugis estampats. Només ens quedava tornar al Mallafré, segellar, i recollir la samarreta "Finisher".

En la tornada del Blanc, vam agafar la ruta correcta fins al trencall del coll de Monestero i au, amunt. Vam pujar força ràpid, ja que el temps anava en contra i en aquesta ocasió era jo qui imposava una mica el ritme, sobretot a la part final d'aquest. Quins esbufecs!

Un cop al coll, la baixada es presentava espectacular, amb un caminet en ziga-zaga en mig de la tartera. El mapa indicava que el camí anava baixant una mica cap a l'esquerra de la vall, ja que a simple vista no es veia.

Iniciada la baixada, el SAYEN es va fotre a córrer i, com no, nosaltres també, tot desafiant el desnivell, la gravetat i la inèrcia. Una altre bogeria, vaja.

Com no podia ser d'una altra manera, i com que no vam mirar el mapa perquè vèiem algunes fites i ja ens pensàvem que anàvem bé, vam anar tirant i ens vam fotre en una zona d'enormes blocs. La veritat és que jo disfrutava moltíssim passant i saltant pels blocs, tot i que una petita errada o un mal pas i... no vull ni pensar-ho.

El fet és que ens vam tornar a equivocar de ruta. Caram, si que hi ha alternatives!

Bé, ho vam saber perquè va arribar un moment en que el camí baixava gairebé verticalment i vèiem al fons de la vall el camí correcte amb els seus corresponents pals de marcatge clavats al terra i pintats amb les puntes de groc.

Però ves, ja no venia d'aquí. La baixada fotia respecte. I tant! Però vam baixar, quin remei!

Un cop al fons de la vall -ja era hora-, vam mirar detalladament el mapa per no tornar a cagar-la, ara que ja ens quedava tan poc, i vam calcular que ens quedaven uns 3 km fins al Mallafré en un suau descens.

Amb ganes ja d'arribar, vam apretar el pas però sense córrer. Caram que llarg que se'ns va fer aquest tram!

A les 13:30h arribàvem al Mallafré, on vam segellar el forfet i vam recollir la samarreta commemorativa.

Després de les fotos de rigor, vam optar per baixar cap a l'aparcament. Cal dir que aquest tram també se'ns va fer llarguet, tot i que en mitja horeta ja érem al cotxe.

Aquí ens vam felicitar per l'èxit de l'expedició i de com havíem disfrutat de la travessa. Ens vam canviar i rentar una miqueta, jeje, ens vam posar les samarretes commemoratives, unes quantes fotos més i vam marxar cap a caseta. Bé, vam parar a Sort a dinar -i quin dinar!-, vam aprofitar per comprar loteria de Nadal triant una numeració concreta en honor a l'experiència viscuda a la travessa i au, ara si, cap a caseta que ja en teníem ganes.

En definitiva, es tracta d'una travessa molt bonica en que te la pots prendre de moltes maneres: en plan ràpid (skyrunning), esportiu (com nosaltres), o en plan de lleure (més de 4 dies). Una gran experiència que segur que algun dia repetirem si la vida ens ho permet.

JMRA, Club Patidors